

[Alfred Jensen.]

højelse og ændring. Navnlig det, at kommunisterne kørte frem med deres forslag og stædigt holdt fast ved det, fremkaldte hos partierne en frygt for, hvad vælgerne og folket ville sige til fortsat at skyde denne sag ud til en fjern løsning.

I bestræbelserne for en ny politik vil vi kommunister blive ved med at fremføre krav om skattelettelse, bedre forhold for gamle og invalider, højere beskæftigelse, flere og billigere boliger, en ændret udenrigshandel, nedskæring af de militære udgifter, nedsættelse af tjenestetiden og afvisning af fremmede tropper på dansk område. Vi ved, at ikke alene vore tilhængere, men hundredtusinder af andre medborgere er enige med os, og det er garantien for, at den nye politik må og skal slå igennem.

Oluf Pedersen: De udtalelser, som det ærede medlem hr. Alfred Jensen fremsatte om frigivelsen af de allerværste krigsforbrydere, forstår jeg godt, og jeg forstår jo ikke mindst, hvor berettigede de kan være, når man, som jeg gør det, ser på det i forbindelse med, hvordan man i 1945 behandlede de små, ja, oven i købet i visse tilfælde vildledte folk, som slet ikke burde være straffet. Når man ser det i den forbindelse, må man forøvrigt sige, at var der nogen, der var slem til at rejse sig og kræve straf for disse små skidrikker, om man så vil, så var det det ærede medlem hr. Alfred Jensen og hans folk. . .

Formanden: Jeg må anmode det ærede medlem om at undlade anvendelsen af udtryk, der ikke hører hjemme i en parlamentarisk forsamling.

Oluf Pedersen: Det er ikke altid, man kan finde ord, som helt udtrykker det, man mener; det lykkedes mig altså i dette tilfælde:

Det vil efter min opfattelse være nyttigt, at vi får en bedre og klarere opstilling af statsregnskabet, en opstilling både af status og selve driften. Jeg tror nok, man kan sige, at der ikke er mange medlemmer, som er i stand til at forstå den opgørelse, der hidtil har foreligget; jeg er ikke engang sikker på, at man forstår den ovre i selve finansministeriet, og det fremgår jo også af, at man

i lange tider har arbejdet med at finde frem til en opgørelse af, hvordan det i virkeligheden står til. Men når man nu skal gøre det op, vil jeg henstille, at man på statens status regner også med pensionsforpligtelser. Det drejer sig jo om forpligtelser, der i virkeligheden beløber sig til milliardbeløb.

Jeg vil også henstille, at man, når man skal gøre statens tilgodehavender op, prøver på at foretage en vis vurdering af, hvad de er værd. Man kan jo ikke, sådan som den højtærede finansminister var inde på — og her gjorde han vel en vis uret overfor det ærede medlem hr. Aksel Møller — gøre det op på den måde, at renteudgiften til boliglån er 100 mill. kr., og dertil lægger man så de 450 mill. kr., som har været årets udgift. Hvis man vil gøre op, hvad realværdien er af disse 450 mill. kr., man har fået tilgode med lav rente i 20 år — i visse tilfælde måske også med afskrivning i denne tid — må man tage i betragtning, at det er ikke sikkert, man kan få den høje rente af disse lån om 20 år, det tvivler jeg på; værdien af disse lån vil antagelig til den tid repræsentere mellem en trediedel og halvdelen af de 450 mill. kr.; d. v. s. at udgiften stiger fra 100 mill. kr. til måske 300—400 mill. kr. Det var rart at få det gjort op, så man ved, hvor staten er henne. Der er for mig ingen tvivl om, at hvis man gjorde det rigtigt op, var statens udgifter større og statens aktiver mindre — gælden voksede.

Dertil kommer alle de forpligtelser, man har indgået, statsgarantierne. Ja, det er jo snart sådan, at man hver dag her i folketinget, enten i selve salen eller i kommissioner, drøfter, hvilke yderligere garantier man kunne tænke sig at staten skulle beskæftige sig med. Jeg mener, det er helt forkert, at man skal have staten til at garantere for alt. Jeg er ikke enig med den højtærede finansminister, når det syntes at fremgå af hans tale, at der ikke trængtes til nedgang i statens udgifter. Men jeg er forsåvidt — det vil jeg gerne understrege — enig med den højtærede finansminister i, at det mest afgørende er spørgsmålet om, hvordan indtægterne tilvejebringes, og dér mener jeg det i allerhøjeste grad er nødvendigt, at der foretages en flytning af byrderne. Det glædelige er — og det vil blive en meget stor og glædelig overraskelse for den højt-